

Cartes que no lliguen

Dones, confinament i teletreball

Escoles tancades i padrines confinades, menors 24 hores a casa, haver de complir amb les tasques laborals de forma presencial o mitjançant el teletreball i tenir la llar més o manco endreçada i abastada. Tot un revolutum pel qual han hagut de passar les famílies, nou per tots i necessari davant la gravetat de la crisi sanitària, que hauria d'haver fet que cada membre del nucli familiar adquirís la seva part equitativa de responsabilitat en les tasques d'aquesta nova vida en confinament. Malgrat això, se n'ha fet un repartiment igualitari? Pares i mares s'estan ocupant de les tasques de la mateixa manera? La resposta, malauradament i evident, és que no.

La nova situació ha tornat posar de manifest que, malgrat la igualtat legislativa, la igualtat real no existeix. Mentre que alguns sectors més masculinitzats continuaven en funcionament 'normal' i la majoria de dones treballadores romanien a casa per ERTA o teletreballant, sembla que la situació es manejava. La crisi i els crits al Cel han arribat quan aquestes, amb les escoles i guarderies tancades, han estat cridades a treballar perquè començaven a obrir comerços, bars, cafeteries, serveis de neteja i altres àmbits professionals amb molta més mà d'obra de treball femenina. Cosa que demostra qui porta la major part del pes i responsabilitat de la llar i de la cura dels fills encara avui en dia. No són apreciacions subjectives. Segons un estudi que s'està elaborant per les professores del Departament de Sociologia i Antropologia Social de la Universitat de València, «les dones amb menors que teletreballen suporten la major part de l'estrès del confinament». Una de les conclusions de les expertes és «que el seguiment escolar de fills i filles en edat educativa ho fan sobretot les mares i que en alguns casos les dones estan havent de facilitar el teletreball a les seves parelles». No faltava fer-ne cap estudi molt complicat, hagués estat suficient demanar als tutors i tutores escolars dels seus fills quins progenitors són els qui acudeixen majoritàriament a les tutories individuals dels seus alumnes. Com quasi sempre, les prioritats del company passen per sobre de fins i tot les pròpies obligacions i responsabilitats laborals. Això ja venia essent així no sols a l'hora de tenir cura de que l'home no fos molestat i tengués tot el temps del món per afers de feina, sinó també per a descansar i poder gaudir, sense entrebancs ni 'molèsties' del seu temps de lleure: per a fer esport, per anar al bar amb els amics, per anar a caçar o pescar, per escriure articles periodístics d'aficionat... La responsabilitat no només consisteix en el repartiment de les tasques que comporta la vida en família, sinó també en atorgar la mateixa importància al temps de treball i al temps de lleure de cadascun dels membres de la parella. Un dels molts de micromasclismes – que no significa en aquest cas petit, sinó que passa desapercbut- encara presents dins de les nostres llars i dins de les nostres relacions és aquest: pensar i actuar de forma en què les coses d'ell objectivament o subjectiva, però de facto, tenen més categoria a l'hora de disposar del temps per a dur-les a terme.

Fins i tot, nosaltres, els homes, feim els nostres comptes i, com a molt, comunicam a les nostres parelles. Elles s'acomoden a les sobres i moltes, encara, en demanen permís. La crisi sanitària ha visibilitzat la ingent tasca de cures que recau en el si de la llar i ha constatat, i consolidat, el profund biaix de gènere de les que realitzen aquestes tasques, les dones. Tots hem pogut veure reunions de feina 'on line' on només les dones tenen petits plorant en braços. Les qui han hagut de teletreballar s'han enfrontat a una triple tasca: tenir esment de la casa i dels fills, complir amb les obligacions del treball i, en molts de moments, fer les dues coses a la vegada. La qual cosa ha significat acumulació de cansament i de la corresponent fatiga, increment de l'estrès i, en molts de casos i per afegir al banyat, sentiments de culpa per no ser capaces de poder fer front a tot plegat. El consum d'ansiolítics i antidepressius s'ha vist incrementat durant el confinament i no hem d'oblidar que l'ús d'aquests fàrmacs és més elevat entre les dones (7'4%) que en els homes (2'5%); i encara més elevat entre les dones que es queden a casa (12'7%) enfront de les professionals (3'4%).

El Govern i resta d'administracions no han donat resposta a tot aquest ampli sector de la població, majoritàriament femení, que ha de treballar i, a la vegada, gestionar així com pot les feines de la llar i tenir cura dels fills sense escola. 'Ja hi haurà algú' ha estat la resposta implícita de les institucions: ja hi haurà algú que tenguí cura dels infants, que jugui amb ells, que estigui pendent de les classes en línia i que els aclareixi els dubtes amb els deures. I aquest algú en la majoria de casos, un cop més, han estat les mares. Vist allò succeït durant el confinament, pocs canvis a millor en aquest aspecte es poden esperar en l'anomenada propagandísticament 'nova normalitat'. Malgrat això, crec que la situació plantejada ens ha de servir com un toc d'atenció més, tant de manera individual com a col·lectiva, de que la igualtat real no existeix i de que de forma urgent cal prendre i plantejar-se mesures de conciliació corresponsables. Les mesures legislatives no són suficients: des de l'any passat s'ha ampliat el permís de paternitat fins a igualar-lo al de maternitat (2021) en un intent de corresponsabilitzar als pares en la cura dels nadons. A la meua feina sindical em trob treballadores que no entenen aquesta mesura, demanen més temps de baixa de maternitat a canvi de la de paternitat. Per què? Perquè diuen que, al cap i a la fi, les qui realment s'ocupen a temps complet dels nadons són elles i hi ha casos, fins i tot, on les seves parelles no s'atreveixen a demanar el període complet de permís al seu centre de treball perquè la mateixa empresa no en veu la necessitat o perquè ells no en poden defugir de la responsabilitat professional. Elles si ho poden fer. Cal que els homes, si de veritat estimam i valoram a les nostres parelles, reflexionem del nostre paper dins de la família i establiguem noves prioritats per davant dels nostres interessos professionals i personals.

Ramon Colom

Parlem de cuina

Cuina a la fresca

Durant els dos mesos de confinament he realitzat una sèrie de vídeos de cuina en directe i ara que ja podem sortir a passejar el format canviarà i passaré a fer una Cuina a la fresca. Cada dimecres a les 20 hores. Farem receptes senzilletes, estiuencques i sense passar massa calor. Espero que la proposta us agradi. Aquí us deixo algunes de les receptes que farem en directe. Us hi espero!

Sorbet de Mojito

Ingredients:

- 500 ml de gelat de llimona
- 4 glaçons de gel
- 22 cl de gasosa blanca o aigua amb gas (soda)
- Suc de 3 llimes
- 15 ml de rom blanc
- Sucre al gust
- 9 fulles de menta i algunes més per decorar

Elaboració:

En primer lloc, piquem el gel amb ajuda d'una picadora. Si no tens picadora de gel pots ficar els glaçons en una bossa o un drap net i picar amb un morter, i fins i tot amb un martell, perquè no cal que el gel estigui gebrat, ens val a trossos petits.

Afegim el gelat de llimona i la soda i batem bé uns segons sense massa energia perquè no se'ns vagi el gas.

A continuació, afegim el rom, el suc de llima, les fulles de menta i l'edulcorant líquid i el batrem fins a integrar tot bé. Servim immediatament i decoram amb fulles de menta i rodanxes de llima.

Tarta de Mojito

Ingredients:

- 150 grams de galletes de llimona
- 50 grams de mantega
- 300 grams de formatge crema
- 20 grams de gelatina neutra
- 200 ml de nata
- 3 llimes
- 175 grams de sucre morè
- 110 ml de rom
- 400 ml d'aigua
- Menta
- 250 ml de mojito

Elaboració:

Utilitzam un motlle desmuntable rodó per anar incorporant les diferents capes.

Aquestes postres té una base inspirada en qualsevol pastís de formatge convencional

que es combina amb el sabor del mojito.

Comencem la base barrejant les galletes de llimona triturades amb la mantega. Aconseguirem una massa compacta que folrarà tot el motlle, haurà de quedar el més uniforme possible. Seguim amb el farciment d'aquest pastís. Posem el formatge en crema en un bol. Hi afegim el sucre i començam a batre-ho amb les varetes. Quan estigui tot ben integrat, li posem el suc de les llimes. A continuació, afegim la nata batuda per crear un tipus mousse. Li donarem un toc de sabor amb el rom al gust, per finalment incorporar 10 grams de gelatina dissolta en aigua. Tindrem a punt la primera base del nostre mojito de cullera. Posem aquest farcit a la base i deixem que es refredi al congelador uns minuts. Mentre seguim amb la part superior del pastís. El més senzill és fer una gelatina amb el mojito. Diluïm la gelatina amb una mica d'aigua i li afegim el mojito directament. Per donar-li un toc de color pots posar una mica de colorant alimentari de color verd. Posam aquesta mescla sobre el pastís que tenim al congelador i deixem que vagi refredant una hora i mitja. A l'hora de servir desmoltlarem i servirem amb unes fulles de menta per sobre.

Menjar blanc amb llorer

Ingredients:

- 40 grams de fècula o farina d'arròs
- 125 grams de sucre
- 1/2 litre de llet
- Unes fulles de llorer (3 o 4)
- Una copa de 'palo' o un altre licor

Elaboració:

Encalentir la llet amb el sucre i el llorer, reservant una tassa a part. Fondre la fècula dins la llet reservada, i quant la llet ensucrada comenci a bullir, incorporar la mescla de fècula i llet. Remoure fins que es torni espès. Retirar del foc i repartir dins plats o bols, retirant el llorer. Abans de servir regar amb un esquitet de palo.

Bona setmana i fins d'aquí a 7 dies en aquestes mateixes pàgines. El quadre que il·lustra aquest article l'ha fet sa meua filla Ariadna. Codi qr amb el plànig de la Cuina a la Fresca.

Juan Antonio Fernández

